

OPEN BRIEF VAN EEN BEKEERDE MOSLIM AAN ZIJNE HEILIGHEID PAUS BENEDICTUS XVI

De Italiaanse journalist Magdi Allam, een moslim van Egyptische afkomst, bekeerde zich tot het katholiek geloof en werd vorig jaar door de Paus gedoopt. Op 20 oktober 2008 publiceerde hij een open brief : « KAN DE KERK DE ISLAM ALS GODSDIENST WETTIGEN EN MOHAMMED ALS PROFEET BESCHOUWEN ? » Zelden sprak iemand klaardere taal.

IN de inleiding op zijn brief maakt de 56-jarige Magdi Allam meteen duidelijk waar het hem om te doen is :
« OPROEP TOT DE H. VADER OPDAT HIJ DUIDELIJKHEID ZOU

SCHEPPEN OVER DE RELATIVISTISCHE EN ISLAMITISCHE CORRECTE ONTSPORING DIE HOOGGEPLAATSTE KATHOLIEKE PRELATEN ERTOE GEBRACHT HEEFT OM DE ISLAM TE WETTIGEN ALS GODSDIENST EN OM KERKEN EN PAROCHIES OM TE VORMEN TOT GEBEDSZALEN EN VERGADERPLAATSEN VOOR ISLAMITISCHE EXTREMISTEN. »

Volgens de ex-moslim is het de hoogste tijd dat de katholieke Kerk bij monde van de Paus het gevaar van de islam erkent en stopt met haar politiek van toegevingen en “dialoog”.

« Ik richt mij rechtstreeks tot U, die Plaatsvervanger van Christus en Hoofd van de katholieke Kerk bent, met de diepe achting van een overtuigd gelovige.

« Ik wil U mijn zeer grote bezorgdheid duidelijk maken over de ernstige godsdienstige en ethische ontsporing die in de schoot van de Kerk binnengeslopen is en er zich verspreid heeft.

Het is zover gekomen dat aan de top van de Kerk bepaalde hoge prelaten, tot zelfs uw naaste medewerkers toe, openlijk en publiekelijk de wettigheid van de islam als godsdienst ondersteunen en Mohammed geloofwaardig maken als een profeet. Tegelijkertijd vormen priesters en pastoors aan de basis kerkgebouwen en parochiezalen om tot gebedsruimten en vergaderzalen voor islamitische

integranten en extremisten. Deze laatsten gaan op een scherpzinnige en onvermoeibare manier door met hun strategie : de verovering van het grondgebied en de

geesten van een christelijk Westen dat, zoals U het zelf gedefinieerd hebt, “zichzelf haat” omdat het ideologisch ziek is van nihilisme, materialisme, consumptiedrang, relativisme, islamitische correctheid, dwaasheid, secularisering, juridisch subjectivisme, masochisme, onverschilligheid en multiculturalisme.

« We hebben te maken met een islamitische veroveringsoorlog die het christelijke Westen heeft omgevormd tot een bolwerk van moslimextremisme dat islamitische zelfmoordterroristen van westerse origine voortbrengt. De meest ernstige bedreiging komt niet zozeer van de gruwelijke koppensnellers die de wapens opnemen als van hen die op achterbakse wijze iedereen monddood maken en de heimelijkheid verheven hebben tot een gebod van het islamitisch geloof. Zij hebben binnen onze rechtsstaat een islamitische staat in het

leven geroepen die steunt op verschillende pijlers :

– een breed netwerk van moskeeën en koranscholen waar de haat gepredikt wordt, waar het geloof in het zogezegde islamitisch “martelaarschap” ingeprent wordt en waar men aan hersenspoeling doet om mensen om te vormen tot strijders voor de islamitische heilige oorlog ;

Paus Benedictus XVI doopt journalist Magdi Allam in de Sint-Pietersbasiliek tijdens de paaswake op 22 maart 2008. De ex-moslim koos voor “Cristiano” als doopnaam (foto CPP).

– islamitische instellingen van liefdadigheid en sociale bijstand die, in ruil voor materiële hulp, de geesten beïnvloeden en onderwerpen ;

– islamitische banken die steeds grotere sectoren van de internationale financiën en de wereldeconomie controleren en die het islamrecht acceptabel maken ;

– echte islamtribunalen die er, in Groot-Brittannië, reeds in geslaagd zijn de sharia op te leggen, de islamitische wet, op gelijke hoogte met het burgerlijk recht voor de vraagstukken in verband met het statuut van de persoon en van de familie. Deze rechtbanken spreken vonnissen uit die de fundamentele rechten van de mens schenden, zoals het geval is met de wettiging van polygamie en de discriminatie van vrouwen. Dit zijn feiten : of men het wil of niet, of men het graag heeft of niet, het gaat om reële, objectieve feiten die niemand kan ontkennen.

« Deze islamitische verovering van de geesten en het grondgebied is mogelijk gemaakt door de extreme innerlijke kwetsbaarheid van het christelijke Westen : dat is de keerzijde van de medaille. Het Westen kan meer en meer vergeleken worden met een materialistische kolos op lemen voeten, want zonder ziel en ten prooi aan een diepe waarden crisis. Wij verraden onze eigen identiteit omdat we de historische en objectieve waarheid van de joods-christelijke wortels van de westerse beschaving niet willen erkennen.

« Zowel ideologisch als praktisch bestaat er een heimelijke overeenkomst tussen dit Westen en de voorhoede van het islamitisch veroveringsleger dat er op uit is de mythe en de utopie terug te vinden van de oemma, de wereldwijde islamitische Natie. Daarvoor doen zij een beroep op de Koran, die haat, geweld en dood wettigt, en op de gedachten en het optreden van Mohammed, die het voorbeeld gegeven heeft door afschuwelijke misdaden te plegen, zoals toen hij persoonlijk deelnam aan het bloedbad en de onthoofding van meer dan zevenhonderd Joden van de stam van de Banu Quraizah in het jaar 627 vóór de poorten van Medina.

« Uwe Heiligheid, hoe komt het dat wij er ons geen rekenschap van geven dat onze openheid naar de islam toe – of erger, onze verstandhouding ermee als godsdienst die, ondanks de schijn van het tegendeel, de christelijke naastenliefde tegenover de moslims als personen in gevaar brengt – finaal leidt tot **de verloochening van het geloof in God die Mens geworden is en van het christendom dat getuigenis is van Waarheid, Liefde, Vrijheid en Vrede ?**

« Om die reden is het vandaag van levensbelang voor het welzijn van de katholieke Kerk en voor het algemeen belang van de christenheid en de westerse beschaving zelf dat U zich op een heldere en dwingende manier tegenover het geheel van de gelovigen uitspreekt over de grond van de zaak. Is het denkbaar dat de Kerk de islam substantieel wettigt als godsdienst en zover gaat dat zij Mohammed als profeet erkent ? »

Magdi Allam haalt twee feiten aan waarvan hij zelf getuige was. Op 15 oktober 2008 verklaarde Mgr. Rocco Talucci, de aartsbisschop van Brindisi, na de voorstelling

van de autobiografie van Allam dat Mohammed “een profeet” is en dat de islam een respectabele godsdienst is omdat het gaat om “de uitdrukking van het verlangen van de mens om zich tot God te verheffen”. En op 25 augustus van hetzelfde jaar hernam kardinaal Tauran, voorzitter van de pauselijke raad voor de interreligieuze dialoog, in Rimini zijn stelling dat alle godsdiensten intrinsiek goed zijn – de islam bijgevolg ook.

« Hieruit volgt dat het islamitisch extremisme en terrorisme, vandaag de dag bedreiging nummer één voor de internationale veiligheid en stabiliteit, slechts te wijten zou zijn aan een minderheid van “slechteriken” die de “ware islam” verkeerd interpreteren... De objectieve realiteit is precies het tegendeel van wat kardinaal Tauran zich inbeeldt. Het islamitisch extremisme en terrorisme is gerijpt na de nederlaag van de Arabische legers in de oorlog tegen Israël op 5 juni 1967 ; toen kwam een einde aan de laïcistische en socialistische ideologie van het panarabisme, en in de plaats ervan werd het vaandel van het panislamisme geheven dat steeds meer toenadering zoekt tot de voorschriften van de Koran, dat wil zeggen Allah, dat wil zeggen Mohammed.

« Aan de basis van het kwaad bevindt zich dus geen minderheid van “slechteriken”, terwijl alle godsdiensten op gelijke wijze “goed” zouden zijn. **De waarheid is dat het christendom en de islam volkomen verschillend zijn** : de God die mens geworden is door zich te incarneren in Jezus, die het leven, de waarheid, de liefde en de vrijheid aan de andere mensen geschonken heeft tot het offer van zijn eigen leven toe, heeft niets uit te staan met Allah die tekst geworden is op de bladzijden van de Koran, die zich op arbitraire wijze aan de mensen opdringt en die een ideologie en een praktijk van geweld en dood gewettigd heeft die door Mohammed en zijn opvolgers toegepast werd om de islam te verspreiden. »

De auteur stelt vervolgens de hele conciliaire oecumene in vraag :

« Ik vraag me af of de Kerk, door zich niet op te werpen als getuige van het unieke karakter, de universaliteit en de eeuwigheid van de Waarheid in Christus, er zich van bewust is dat zij uiteindelijk medeplichtig is aan de constructie van een wereldwijd pantheon van godsdiensten, die elk zogezegd een deel van de waarheid bezitten... zelfs als elke godsdienst op zich het monopolie van de waarheid opeist.

« Voor mij is het christendom geen “betere” godsdienst dan de islam, of de “voltooid” religie in tegenstelling tot een islam die gezien wordt als “onvoltooid”. **Voor mij is het christendom de enige ware godsdienst**, omdat Jezus de ware God is die mens geworden is. **De islam, die enkel een menselijke Jezus erkent en die bijgevolg het christendom veroordeelt als een ketterij, omdat de christenen in de goddelijkheid van Jezus geloven, en als een vorm van afgoderij, wegens het geloof in het dogma van de Allerheiligste Drieëenheid, is daarom een valse godsdienst, niet geïnspireerd door God maar door de duivel.**

«Het is precies mijn ervaring van “gematigde moslim”, die de droom najoeg van een “gematigde islam”, die mij heeft doen begrijpen dat er uiteraard wel “gematigde moslims” kunnen bestaan als individu **maar dat er allerm minst een “gematigde islam” bestaat.** Wij moeten dus een onderscheid maken tussen de dimensie van de persoon en die van de godsdienst. Wij moeten afstand nemen van de vergissing die erin bestaat te denken dat men om een moslim lief te hebben de islam moet liefhebben, en dat men om een gepaste verstandhouding met de moslims te hebben hetzelfde respect tegenover de islam moet aan de dag leggen.

«Zeer Heilige Vader Benedictus XVI, de Kerk, het christendom en de westerse beschaving zijn ondermijnd door de kanker van het nihilisme en het relativisme. Daardoor bezwijken zij vandaag onder de druk van de van nature agressieve veroveringsoorlog van het islamitisch extremisme en terrorisme. Deze verovering komt bovenop de ontsporing van een wereld die geglo-

baliseerd is door zich te inspireren op de westerse moderniteit – maar alleen in haar materialistische en consumerende dimensie, zonder de geestelijke dimensie en haar waarden op te nemen.

«In deze kritieke context waarin geen uitwegen zichtbaar zijn vormt U vandaag een lichtbaken van Waarheid en Vrijheid voor alle christenen en voor alle mensen van goede wil in het Westen en in de wereld. U bent een Zegen [Benedictus...] van de Hemel, U die de hoop op een morele en gewettigde bevrijding van de christenheid en van het Westen belichaamt.

«Wij inspireren ons op U en wij vragen U om uw zegen opdat wij bekwaam zouden zijn bouwers van de christelijke beschaving te worden die in staat zijn om een Beweging van ethische Hervorming [van Tegenhervorming, of **Contrareformatie...**] in gang te zetten. Ons doel moet het realiseren van een Italië, een Europa en een wereld van Geloof en Rede zijn. Moge God u bijstaan in de zending die Hij U heeft toevertrouwd.»

Magdi Cristiano Allam

UNITAS, CARITAS... ET VERITAS ?

Het decreet van Paus Benedictus XVI dat een einde maakt aan de excommunicatie van de vier bisschoppen die door Mgr. Lefebvre in 1988 gewijd werden, zegt dat het «een teken wil zijn van de bevordering van de eenheid van de universele Kerk in de naastenliefde.» Een journalist vroeg mij om mijn reactie. Zij bestaat uit het stellen van één enkele vraag : **Hoe kan men de eenheid in de naastenliefde bereiken zonder de waarheid ?**

Het decreet van de Congregatie voor de bisschoppen dat de excommunicaties van 1988 opheft, begint met het citeren van de brief die Mgr. Fellay op 15 december 2008 schreef aan kardinaal Dario Castrillon Hoyos. De schismatieke bisschop vroeg hierin de opheffing van de excommunicatie in naam van «de uitdrukkelijke wil» van de vier bisschoppen «om katholiek te blijven en al onze krachten ten dienste te stellen van de Kerk van Onze Heer Jezus Christus, dat wil zeggen de Rooms-katholieke Kerk. Wij aanvaarden haar onderricht als gehoorzame zonen.»

Ik stel de vraag : **rekent Mgr. Fellay tot dit onderricht ook de «cultus van de Mens» die**

Paus Paulus VI op 7 december 1965 afgekondigd heeft als de vrucht van het Tweede Vaticaans Concilie ?

Het is de enige vraag die echt van tel is voor de eenheid van de Kerk, die sindsdien verscheurd is door twee godsdiensten die mekaar in haar schoot bekampen : de tweeduizendjarige en de conciliaire, de geopenbaarde goddelijke religie en de uitgevonden menselijke religie.

Benedictus XVI houdt vol dat er een «*hermeneutiek van de continuïteit*» bestaat tussen het onderricht van Vaticanum II en het traditioneel en onfeilbaar onderricht van de katholieke Kerk doorheen de eeuwen. De storm van verontwaardiging die zowel in de rangen van de onderwijzende Kerk als in die van de onderwezen Kerk opgestoken is naar aanleiding van zijn decreet bewijst het tegendeel. «De integristen hebben tot doel Vaticanum II volledig opnieuw in vraag te stellen. Zoals zij zelf toegeven hebben wij niet hetzelfde geloof. We moeten niet bang zijn om het te zeggen : het Tweede Vaticaans Concilie betekent een breuk» (lezersbrief in *La Croix*, 27 januari 2009).

Wat is dan de oplossing ? Er is maar één : naar Rome gaan en aan Paus Benedictus XVI vragen dat hij de knoop doorhakt. Alle gelovigen weten dat zijn oordeel, vervat in een definitie *ex cathedra* en het overeenstemmende anathema, onfeilbaar is overeenkomstig het Eerste Vaticaans Concilie. Deze onfeilbaarheid bezit hij juist om dergelijke debatten definitief te beslechten en op soevereine wijze een beslissing te nemen, zonder dat iemand er nog kan tegen in gaan.

Abbé de Nantes heeft deze uitweg al lang geleden voorgesteld. Iedereen doet alsof hij er niet van op de hoogte is, maar het is het enige middel om een einde te maken aan deze «*cohabitatie van tegenstrijdige opvattingen in het hart van de gelovigen en in de schoot van de communauten*» (*La Croix*, *ibid.*).

Er moet een keuze gemaakt worden, het is de ene of de andere godsdienst. Wij, aanhangers van de Katholieke Contrareformatie, onderwerpen ons bij voorbaat aan het onfeilbaar oordeel van de Kerk, die eens te meer zal spreken door de mond van Petrus.

broeder Bruno van Jezus

DE ZGN. ONGELDIGHEID VAN DE SACRAMENTEN, ALIBI VOOR HET SCHISMA

IN zijn AANKLACHTENBOEK tegen Paus Paulus VI schreef abbé de Nantes in 1973: « *Heilige Vader, om uw plannen voor een religieuze wereldgemeenschap te doen slagen bent u verplicht om ook te breken met de katholieke gewoonten en riten, en met heel de traditionele katholieke discipline* » (p. 50).

De liturgische Hervorming, in gang gezet door de constitutie *SACROSANCTUM CONCILIUM* van Vaticanum II, had het jaar tevoren inderdaad geleid tot de invoering van een nieuw rituaal voor de sacramenten dat de oude en wijze Romeinse ritus volledig overhoop haalde: bepaalde gebaren waren geschrapt, nieuwe dubbelzinnige formules die niet vrij waren van een ketterse geest werden toegelaten... De uitwassen lieten niet op zich wachten, tot groot nadeel van de gelovigen die tegelijkertijd stomverbaasd en geschandaliseerd waren: een ongeldig "huwelijk" van hertrouwde gescheiden personen in het bisdom Autun, collectieve absolutie voor groepen bedevaarders in Lourdes, zonder de talrijke gevallen van ongeldige missen te vergeten. De CRC-nummers van februari 1972 en november 1974 gaven een gedetailleerd beeld van deze slechte vruchten, gericht op de boom van de conciliaire Hervorming.

Tegenover het choquerende gedrag van hun herders, die plots gehaast waren om de Mis te vulgariseren, de biechtstoel van de hand te doen en hun sacramenteel ambt te bagatelliseren, begonnen de in de war gebrachte goedmenende gelovigen te twijfelen aan de geldigheid van de nieuwe riten: kon men nog wel vertrouwen hebben in de nieuwe sacramentele gebaren en woorden?

Door hun afkeer van de algemene losbandigheid, die gedekt werd door het medeplichtig stilzwijgen van de bisschoppen en het ontbreken van veroordelingen door Rome, kwamen veel priesters en leken in de verleiding het pad van de rebellie op te gaan. Het was op dat moment dat onze geestelijke vader tussenbeide kwam, en wel op twee fronten: tegen de progressistische profanatie én tegen de schismatieke ontsparing van de « integristen ».

In 1977 hield hij een magistrale reeks conferenties over de sacramenten: *DE SACRAMENTEN, CHRISTELIJKE MYSTERIES*. Zelfs iemand als pater Yves Congar, één van de grote bezielers van het Tweede Vaticaans Concilie, gaf op 8 februari 1977 in Annecy publiekelijk toe dat hij deze conferenties « *bijzonder gewaardeerd had* ».

Abbé de Nantes, die er om bekommerd was de Eenheid in de Waarheid te bewaren, toonde allereerst de effectieve geldigheid van de nieuwe riten aan. Daarna bewees hij dat Mgr. Lefebvre en zijn volgelingen verraad pleegden tegenover de Traditie en de Heilige Stoel die zij beweerden te redden. Tenslotte probeerde hij voor zijn vrienden een heilzame « *route over de bergkammen* » uit te tekenen.

« ONAANVAARDBARE CONTESTATIE »

In CRC nr. 107 van juli 1976 schrijft de stichter van de *KATHOLIEKE CONTRAREFORMATIE IN DE TWINTIG-*

STE EEUW: « *Ten gevolge van de liturgische anarchie en de ontelbare schandalen en ondraaglijke heiligschennissen komen de integristen in opstand en oordelen zij dat de sacramenten die volgens de nieuwe post-conciliaire riten worden toegediend ongeldig zijn.* » Een typisch voorbeeld is de pastoor van Touzac, van wie men de historie kan lezen in het aangehaalde nummer. Deze diocesane priester publiceerde een brief aan zijn bisschop waarin hij schrijft dat de bisschop niet welkom is in Touzac om het sacrament van het Vormsel te komen toedienen, met het argument dat hij niet meer de rituele formules gebruikt vastgelegd door het Concilie van Trente.

« *Op dit domein* », aldus abbé de Nantes, « *moeten we er nochtans de voorkeur aan geven met een blind vertrouwen in de Kerk te geloven, liever dan voort te gaan op ons eigen oordeel – ook al zouden we redenen hebben die ons volkomen gefundeerd lijken. Het is toegelaten die vernieuwingen betreurenswaardig te vinden, want er bestaat geen enkele onfeilbaarheid die de details van de liturgische riten regelt. Dat men er de modernistische inspiratie en de gewilde dubbelzinnigheid van aanklaagt, is al een ernstiger kwestie, die van onze kant een serieuze en voorzichtige studie vergt, want een al te stoutmoedig oordeel zou de onderwijzende Kerk kwetsen. Maar een sacrament toegediend in de katholieke Kerk volgens de nieuwe ritus, uitgevaardigd en opgelegd door het Romeinse Oppergezag, zomaar ongeldig verklaren is onaanvaardbaar: dat komt er op neer dat men de opperste Rechter ter verantwoording roept op het tribunaal van ons privé-geweten!* »

Als de pastoor van Touzac bovendien « *aan zijn bisschop laat weten dat hij hem niet zal vragen voor het toedienen van het Vormsel, dan laat hij verstaan dat hij een andere bisschop achter de hand houdt die zal komen vormen ter vervanging van de plaatselijke bisschop!* » Zoiets is altijd verboden geweest door de canonieke discipline van de Kerk wegens de anarchie die er uit voortkomt: als elke bisschop zich begint te bemoeien met de zaken van het naburig diocees, waar eindigen we dan!?

Daarom herinnert onze Vader de pastoor van Touzac er vriendelijk aan **dat het Romeins Leergezag alle wettelijke macht heeft op het vlak van de liturgie om een oud rituaal af te schaffen en het te vervangen door een nieuw**: de onafgebroken handelwijze van de Kerk sedert eeuwen bewijst dit.

Over de kwestie van de nieuwe formule van het vormselsacrament haalt abbé de Nantes het werk aan van een hedendaags benedictijns geleerde, dom Botte van de abdij Keizersberg te Leuven, die uitlegt: « *Sinds de apostelen tot op vandaag hebben de sacramentele riten niet opgehouden te veranderen* » (*De liturgische beweging*, 1973). En het Vormsel vormt geen uitzondering op de regel. Zo dienden de apostelen en hun opvolgers in de eerste eeuwen dit sacrament toe door

handoplegging, alvorens de ritus evolueerde. De handoplegging bleef wel bestaan in Rome, maar de hoofdritus werd rond de achtste eeuw de zalving met chrisma, waarbij de bisschop olie uitgoot over het hoofd van de vormeling. De reden was dat de oosterse traditie dit “doopsel” met olie vanaf de vierde eeuw geleidelijk aan in het vormselsacrament had ingevoerd; dit gebruik had verschillende eeuwen nodig om ook in de Kerk van het Westen algemeen aanvaard te worden.

« Vermits het dus historisch vastgesteld is dat de Kerk in het verleden de macht had om de riten te wijzigen, is het theologisch gefundeerd te zeggen dat zij diezelfde macht nog altijd heeft en dat niets haar belet om naar het verleden terug te keren » (dom Botte). Vandaag bestaan beide riten nog altijd naast elkaar, wat bewijst dat de Liturgische commissie in Rome eerder conservatief van instelling is !

De commissie nam daarentegen meer initiatief toen zij de “vorm” van het sacrament wijzigde, nl. de formule van de zalving met chrisma. « *De oeroude Latijnse liturgische formule: “IK TEKEN U MET HET TEKEN VAN HET KRUIS EN IK VORM U MET HET CHRISMA VAN HET HEIL IN DE NAAM VAN DE VADER EN DE ZOON EN DE H. GEEST”, vonden de hedendaagse specialisten te lang en te weinigzeggend* », legt onze Vader uit. Inderdaad maakte deze antieke formule niet uitdrukkelijk melding van de gave van de H. Geest, die nochtans de essentie zelf van het sacrament uitmaakt.

Er is dan ook geen reden om moeilijk te doen over het voornemen van de conciliaire liturgiespecialisten om gebruik te maken van de brede hervorming van Vaticanum II en een nauwkeurige, kernachtige formule te zoeken – of terug te vinden – die preciezer zou zijn dan de bestaande. De “nieuwe” formule die men uiteindelijk ingevoerd heeft, en die de pastoor van Touzac koppig verwierp, is afkomstig uit... de Byzantijnse ritus van de vijfde eeuw (bevestigd door een document uit 450): « *ONTVANG HET ZEGEL VAN DE H. GEEST, DE GAVE GODS.* » Abbé de Nantes leidt hieruit logisch af dat deze formule « *niet alleen even geldig en eerbiedwaardig is als de oude, maar bovendien betekenisvoller. Het is bijgevolg duidelijk dat we onze geest moeten onderwerpen aan het Leergezag van de Kerk* », in plaats van heel onvoorzichtig kritiek te leveren op de nieuwe ritus en deze te verketteren als een goddeloos uitvindsel !

Onze geestelijke vader is daarom verontwaardigd te moeten vaststellen dat de integristen misprijzen opbrengen « *niet alleen voor het apostolisch Gezag dat op een soevereine wijze wetten uitvaardigt op een domein waar alleen dat Gezag alle macht en competentie heeft, maar ook voor de eerbiedwaardige Kerken van het Oosten die al meer dan vijftien eeuwen deze formule gebruiken.* » Men kan de traditionalistische zaak moeilijk grotere schade toebrengen. « *Hun bisschoppen zouden deze ongelukkige koppigaards officieel moeten verwittigen dat ze de objectieve onjuistheid van hun argumenten dienen te erkennen, op straffe van excommunicatie. Dat is de enige manier om de eenheid van de Kerk in de band van de vrede te bewaren en de traditionalisten te redden uit de handen van dwaze leiders* » die afstevenen op een schisma.

DE REBELLIE VAN ÉCÔNE

Jammer genoeg kon geen enkele verwittiging of sanctie de integristische passie nog stoppen. In dit stadium van de contestatie waren de integristen bereid van alle hout pijlen te maken om hun publieke rebellie te rechtvaardigen. In CRC nr. 108 van augustus 1976 legde abbé de Nantes de diepere redenen uit van « *de passieve weerstand van Mgr. Lefebvre tegen de orders die hij krijgt en zijn onverschilligheid tegenover de sancties die hem en zijn volgelingen opgelegd worden.* » Mgr. Lefebvre, die de “kampioen” was geworden van hen die de postconciliaire sacramenten ongeldig noemden, had van het seminarie van Écône zijn levenswerk gemaakt. In dit seminarie wou hij “echte priesters” vormen om de “echte mis” op te dragen. Om duidelijk te maken dat dit werk noodzakelijk, dringend en van levensbelang was, beweerde hij dat er geen geldige mis meer was buiten de oude mis en geen echt priesterschap buiten de priesters gevormd in Écône. De nieuwe riten voor de sacramenten van het Priesterschap en de Eucharistie waren dus voor Mgr. Lefebvre en zijn volgelingen ongeldig.

Zo vielen de integristen op het vlak van de priesterwijding de wijzigingen in het ceremoniaal van 1968 aan. Eerst en vooral moeten we verduidelijken dat, sedert de eenvoudige ritus van de handoplegging zoals de apostelen die toepasten (zie de wijding van Stefanus in Handelingen 6, 6) tot aan de vooravond van het Concilie, de eeuwenlange vroomheid van de Kerk een aantal secundaire, allegorische riten had toegevoegd in het *Pontificale romanum*. Deze secundaire riten hadden de bedoeling de weinig ontwikkelde gelovigen op een zichtbare manier duidelijk te maken welke waardigheid de priesterwijding verleende. In die zin waren ze te vergelijken met de glasramen in een kathedraal, “de Bijbel van de ongeletterden”. Maar op de keper beschouwd is

GELOOF EN KERKELIJKE DISCIPLINE

« Mgr. Marcel Lefebvre heeft gelijk op het vlak van het geloof, “zonder hetwelk niemand aan God kan behagen” (Heb. 11, 6), en dat is van kapitaal belang. Maar hij heeft ongelijk op het vlak van de discipline van de Kerk, “buiten dewelke geen heil is”, en dat is uitzonderlijk ernstig.

« Als zijn confrontatie met het hoogste Gezag allereerst over het katholiek geloof zou gaan, dan zou hij winnen. Maar als zijn confrontatie gaat over de kerkelijke discipline, zal hij verliezen.

« Het ongeluk heeft gewild dat hij ervan afgezien heeft het leerstellig proces in gang te zetten, waarin hij het sterkst stond tegenover een Paus en conciliaire bisschoppen die er manifest verkeerde doctrines op nahouden. In plaats daarvan heeft hij zich vastgepind op een kwestie van ongedisciplineerdheid, waarin hij steeds ernstiger in de fout gaat totdat hij zichzelf uiteindelijk zal afscheiden van de Kerk. »

abbé de Nantes, augustus 1976

een kathedraal zonder glasramen... nog altijd een kathedraal ! De secundaire ritën – kleding van de wijdeling door de bisschop, zalving van de handen van de priester, oplegging van het Evangelieboek op het hoofd, overhandiging van de kelk en de pateen met de gaven – tierden op de lange duur zo welig dat Paus Eugenius IV zich in 1439 verplicht voelde om het Decreet aan de Armeniërs uit te vaardigen. Daarin preciseert hij dat de overhandiging van de instrumenten (de kelk en de pateen met de gaven) aan de priester de *materie* van het sacrament uitmaakt, en dat de begeleidende tekst de noodzakelijke *vorm* van de priesterwijding is.

« *Welnu* », merkt abbé de Nantes op, « *in de apostolische constitutie Sacramentum ordinis spreekt Pius XII het decreet van Eugenius IV formeel tegen : hij stelt dat de oplegging van de handen en het wijdingsgebed de materie én de vorm van de priesterwijding zijn, de essentiële ritën die voorafgaan aan de overhandiging van de instrumenten* » (CRC nr. 117, mei 1977).

Daaruit volgt dat het nieuwe *Pontificale romanum* van 1968 een volkomen gewettigde wijziging aanbracht aan de tekst die de overhandiging van deze instrumenten begeleidt ; de tekst werd ingekort met de bedoeling de voornaamste ritus van het sacrament, nl. de handoplegging, beter tot zijn recht te laten komen.

Maar bij de integristen stak een storm van verontwaardiging op. Vermits « *de allerheiligste ritën verdraaid waren* » betekende dit dat er duizenden valse priesters en bisschoppen in omloop waren, evenveel als er wijdingen volgens de nieuwe ritus gebeurd waren ! Een dergelijke krankzinnige beschuldiging leidt uiteraard recht naar het sedevacantisme en het besluit dat de katholieke Kerk niet meer bestaat ! Weliswaar volgden niet alle medestanders van Mgr. Lefebvre deze redenering tot haar uiterste consequenties, maar zij lieten wel de twijfel in de ziel van hun gelovigen bestaan. « *De onwetendheid die de verdachtmaking insinueert is hier niet te verontschuldigen* », aldus onze Vader, die eraan toevoegt : « *De universele traditie bewijst dat het soeverein Gezag van de Kerk doorheen de eeuwen de sacramentele gebaren of woorden kon wijzigen, en dat ook vandaag nog kan doen, zonder de geldigheid en de essentie van het sacrament geweld aan te doen.* »

Als de integristen trouwens logisch zouden zijn met zichzelf, dan zouden ze applaudisseren bij de restauratie van de oude apostolische ritus tegenover de “innovaties” van de middeleeuwen ! Helaas : hun passie om hun rebellie te rechtvaardigen eerder dan de Traditie te verdedigen, hun wil om een alibi te vinden eerder dan de wetenschappelijke, historische, eerlijke waarheid te zoeken, verblindt hen.

Deze slechte wil is ook vandaag nog merkbaar. In het tijdschrift van de kerk van Saint-Nicolas-du-Chardonnet [de Parijse kerk die door de integristen met geweld ingenomen werd en uitgebouwd tot een bolwerk van hun beweging] leest men (nr. 239, juni 2008) : « *Men kan er niet meer zeker van zijn dat de materie die gebruikt wordt voor het Vormsel of het H. Oliesel wel degelijk, zoals vóór het Concilie, olijfolie is...* » Als de apostelen eergisteren vormden zonder olijfolie, als de zalving met chrisma gisteren maar langzaam ingang

vond met *uiteenlopende* oliën of formules, waarom zou dan vandaag de geldigheid van het sacrament aangetast zijn door dit onbelangrijk detail waarvan het wettig Gezag ons op wettelijke wijze vrijstelt ?

We besluiten met te herinneren aan volgende drie onweerlegbare waarheden :

1° De ontwikkeling van de ritën is normaal en *traditioneel*.

2° De Opperherder heeft alle macht, op basis van *de beloften van Onze Heer Jezus Christus*, om de sacramentele ritën te hervormen zonder dat hun geldigheid daar onder lijdt.

3° Zelf oordelen over de ongeldigheid van ritën in tegenspraak met het Gezag en de gebruiken van de Kerk « *die altijd de onfeilbare vertolkster en trouwe wetgeefster van de wil van de Heer was, is en zal zijn* » komt neer op het ontkennen van het geloof in de Heilige katholieke Kerk, een artikel van ons Credo.

DE VRIJHEID VAN DE KERK

Het lijdt geen enkele twijfel dat de sacramenten in hun postconciliaire vorm geldig zijn : dat is de eerste zekerheid die door abbé de Nantes nog verder werd uitgediept in zijn theologie van de sacramenten, waarbij hij te rade ging bij de beste specialisten, oude (H. Thomas van Aquino, H. Robertus Bellarminus) zowel als moderne (Beaudouin, Sesboüé, Congar). Terzelfdertijd gaf hij de vergissingen aan die in de kaart speelden van de (overdreven) reactie van de integristen.

De eerste en fundamentele fout van het integrisme is zijn « *dogmatisme* », dat moeite heeft om zich aan te passen aan de complexiteit en de verscheidenheid van de sacramentele symbolen in de loop van de geschiedenis. ***Op het vlak van de liturgie bestaan geen onveranderlijke dogma's !***

De integrist wil de tijd doen stilstaan met de bedoeling dat de ritën voor eens en voor goed zouden vastgelegd worden. Men kan evengoed aan een cartograaf vragen om een wereldkaart te ontwerpen waarop de grenzen nooit meer zouden veranderen... Want niemand kan het werk van de H. Geest tegenhouden die de liturgie van de Kerk onophoudelijk verrijkt, op voorwaarde natuurlijk dat de zielen zich doorheen de eeuwen openstellen voor zijn ingevingen.

De vergissing van het integrisme – een gevolg van zijn “dogmatisme” – is dat het zich zonder nadenken in de omgekeerde dwaling van die van de protestanten stort en stelt dat Christus de sacramenten heeft ingesteld in ongeveer dezelfde bewoordingen als in de 16de eeuw :

« *De (protestantse) ketterij beschuldigt de Kerk ervan het boetesacrament uitgevonden te hebben, en onzegt haar de macht en het recht om de zonden te vergeven, evengoed in de oude vorm van de publieke boetedoening als in de jongere vorm van de private schuldbelijdenis. Deze laatste, die in hoofdzaak neerkomt op het verplichte opbiechten van alle doodzonden aan de priester, wordt door de protestanten aangeklaagd als een vorm van machtsmisbruik en een ongezone begeerte om de zielen te overheersen. Volgens hen heeft het geterroriseerde zondige volk dit altijd alleen maar met afkeer aanvaard. Kortom, de persoon-*

lijke biecht is het prototype zelf van de klerikale onderdrukking.

« De reactie tegen deze formidabele aanklachten bestond erin precies het tegenovergestelde standpunt in te nemen : Jezus Christus heeft aan zijn apostelen de macht gegeven om de zonden te vergeven, en Hij heeft gewild dat het belijden van de fouten de noodzakelijke voorwaarde is voor de absolutie. De private biecht is bijgevolg van goddelijke instelling, ze heeft in de Kerk altijd bestaan.

« De historici die beweren dat de persoonlijke biecht verschenen of veralgemeend is rond de zesde-zevende eeuw zijn dus noodzakelijkerwijze vervalsers. Al diegenen die veranderingen in de geschiedenis van dit sacrament toelaten, vallen op dezelfde manier onder de anathema's van het Concilie van Trente... En zij die met het oog op verzoening nieuwe rituele vormen zouden durven voorstellen, verdienen dezelfde veroordeling.

« Gelukkig heeft de Kerk sinds lange tijd afstand genomen van dit integrisme, dat zich in de omgekeerde uitwassen van alle ketterijen stort om er zekerder van te zijn hen niets toe te geven. De Kerk domineert in haar volle en diepe waarheid deze tegengestelde standpunten. Ze weet zich door Christus bekleed met alle macht om te binden en te ontbinden, **volgens wat ze wijs vindt en in de vormen die ze zelf bepaalt**. Zo kan de eerlijke geschiedenis van de sacramenten en de eraan verbonden riten niemand meer schandaliseren. Wij weten dat alle "uitvindingen" op dit vlak, die dateren van na Christus en zelfs van na de apostolische tijden, daarom nog geen menselijke uitvindzels zijn, want de Kerk is goddelijk in haar instelling, haar gezag en haar macht.

« Het dilemma leek elke tussenoplossing uit te sluiten. Ofwel werden er nieuwe vormen uitgevonden en dan is Jezus Christus verraden, dan is Rome niet meer in Rome : de protestanten en de modernisten triomferen. Ofwel is er nooit sprake geweest van enige uitvinding in de Kerk en gaat alles wat we vandaag pratikeren terug tot Jezus Christus zelf : dan moeten we, om sterk in het katholiek geloof te staan, alle studies van kerkelijke historici van de afgelopen honderd jaar verwerpen en aanklagen als leugens en bedrog.

« Vandaag kunnen we zeggen dat dit dilemma een verkeerd dilemma is. **Christus heeft alle macht gegeven aan zijn Kerk**, en het boetesacrament was wat hem betreft in voldoende mate ingesteld toen Hij aan Petrus en nadien aan de apostelen de "macht om op aarde te binden en te ontbinden" had toevertrouwd. Wat de vormen en de discipline betreft, "de minimis non curat fundator" : de Heer heeft de zorg om al deze details te regelen overgelaten aan de Kerk.

« Zo ontdekken we de bewonderenswaardige volmaaktheid van dit sacrament. Het dilemma spat uiteen. Voor de integristen zit de essentie in de verplichte belijdenis van alle zware fouten ; de moeite en de schaamte van het opbiechten zijn noodzakelijk om vergeving te verkrijgen. Voor de protestanten gaat het om een uitvindsel van de priesters, een schandalige praktijk die tegengesteld is aan de wil en de gulheid van Christus : vergaf Hij zelf niet de zonden zonder enige

belijdenis van de fouten ? Waarom zouden wij het dan anders moeten doen dan Hij ? En zo discussieert men er op los...

« Laten wij van onze kant ons toeleggen op het wonderbaar mysterie van onze verzoening. En dan moeten we eerst en vooral de juiste geest van de christelijke vroomheid terugvinden. De slechte geest bestaat erin te denken dat de zondaars er een hekel aan hebben hun fouten op te biechten en dat de priesters er genoeg in scheppen hen dat te horen doen. De juiste geest is precies het tegenovergestelde : de zondaars verlangen er vurig naar een eerlijke en volledige belijdenis uit te spreken tegenover een priester opdat deze over alles zou kunnen oordelen en zou weten wát hij hen vergeeft ; en de priesters, die gedreven worden door een heilige ijver en een diep medelijden, verlangen ernaar de absolutie te geven aan elke zondaar als zij zijn oprecht berouw vaststellen. Het opbiechten van de zonden is slechts een soort van bewijs van het berouw, het is niet de essentie van het sacrament.

« Ten tweede moeten we de dieper liggende theologie van het sacrament terugvinden. Het is de Kerk die de macht heeft om wie ook van haar zondige leden terug met haar te verzoenen, en daarvoor hoeft ze slechts te luisteren naar haar moederlijk Hart. De voorwaarden die zij stelt voor haar vergeving zullen de voorwaarden van God zelf zijn. » (CRC nr. 120, augustus 1977, pp. 8-9).

MATERIE EN HANDELING

De derde dwaling van de integrist, na zijn fundamenteel dogmatisme en zijn miskennis van de macht van de Kerk, bestaat erin dat hij niet de *handeling* centraal stelt maar het sacrament en de eraan verbonden genade opsluit in de *materie* : in het water, in de olie. Ooit, als we uit de huidige anarchie zullen bevrijd zijn, zal men moeten erkennen dat abbé de Nantes in de theologie van de sacramenten een beslissende stap vooruit heeft gezet en daarmee de basis heeft gelegd voor een werkelijke wedergeboorte van de pastoraal :

« Er is water en er is olie, zeker en vast ! En er is brood en wijn, al bestaan die niet meer en blijft enkel hun gedaante over. Maar dat is het : de andere sacramenten hebben geen eigen materie of een apart iets dat drager is van de genade. Het systeem dat het sacrament definieert door zijn materie gaat dan ook niet op, het is een vals systeem.

« Het sacrament van God, van Jezus en de Kerk, is hun **handeling**, en die handeling vormt het antwoord op de stap van de persoon die de genade vraagt. Dit gebaar kan een levenloos element, water of olie, in werking stellen, maar het sacrament is het totale gebaar dat het gebruik van dat element noodzakelijk maakt, zonder er nochtans toe herleid te worden. Het element is noodzakelijk, want anders zou het gebaar vals zijn : water uitgieten zonder water is gelijk aan helemaal niets uitgieten. Maar de zichtbare realiteit is niet het water of de olie : het gaat om het gebaar dat gesteld wordt.

« Bevat dit gebaar de genade ? De uitdrukking komt van de H. Isidorus. Het zou juist zijn te

zeggen dat de genade haar weg vindt doorheen het gebaar, want een gebaar is niet iets dat in de lucht blijft hangen. De genade kan niet opgesloten worden in een vloeiend gebaar: zij komt via het gebaar terecht in de ziel van wie er het voorwerp van is» (CRC nr. 111, november 1976, p. 7).

Het zijn Christus en de Kerk die handelen. De bedienaar van het sacrament moet dan wel hun gehoorzaam werktuig willen zijn:

« De bedienaar leent zijn woord en zijn gebaar aan de Kerk; zijn handeling is niets anders dan de handeling van de Kerk. Wat hij er voor individueels aan toevoegt, is misschien heel erg zichtbaar (en kan soms zelfs choquerend zijn), maar het passeert niet: dit menselijk element botst tegen het menselijk oppervlak van de persoon die het sacrament ontvangt zonder de substantie van diens ziel te raken. **Het is alleen datgene wat de bedienaar doet als dienaar van Christus en de Kerk dat doordringt tot in de substantie van de ziel om er te bewerken wat het sacrament betekent.** Zo kan de bedienaar nooit een obstakel vormen voor het goddelijk-kerkelijk gebeuren; hoogstens kan hij er zijn eigen kleine verdienste aan toevoegen.

« Op dit vlak situeert zich de fameuze kwestie van de intentie van de bedienaar, die de laatste jaren met veel te veel passie is opgeworpen en die zo slecht begrepen wordt door de meeste deelnemers aan het debat.

« Zij die het grootste gewicht toekennen aan de intentie van de bedienaar, om zeker te zijn van de geldigheid van het sacrament, beschouwen hem eigenlijk niet als een werktuig van Christus en de Kerk maar als een autonome tussenpersoon, die handelt in overeenstemming met wat hij zelf is, denkt en wil... Maar wat anders dan een puur menselijk effect kan de bedienaar in dat geval bekomen, hoezeer hij er ook op ingesteld is een goddelijk werk te verrichten?

« Een juiste opvatting van de rol van de bedienaar als menselijk instrument van een goddelijk werk zal daarentegen de intentie beperken tot het onmisbare **MINIMUM** voor elke menselijke daad: weten wat men doet; en in dit precieze geval: aanvaarden dat men het instrument is van een heilig werk, dat men de verlener is van een christelijk mysterie.

« Het spreekt voor zich dat deze rol van werktuig zeer groot is, als men denkt aan Hem van wie de bedienaar de onwaardige medewerker is! Daarom moet de mens, om deze functie te vervullen, zich ontdoen van zichzelf en zich bekleden met Christus. Hij moet voor dit dienstwerk de gewijde houding aannemen, de vastgelegde ritus volgen zoals die is ingesteld door Christus en uitgewerkt door de Kerk. Zo toont hij de gelovigen dat hij zichzelf bewust tot het gehoorzaam instrument maakt van de heilige krachten die in hem en door hem aan het werk zijn, in opdracht van Christus. Men zal opmerken dat dit de spontaneïteit en de creativiteit aan banden legt. Ik antwoord daarop dat het niet gaat om de spontaneïteit of de creativiteit van de bedienaar maar om die van de Kerk, Bruid van Christus.

« Handelen als “functionaris”, in de grootst mogelijke zelfvergetelheid, betekent trouwens niet hetzelfde als mechanisch handelen! Integendeel, het maximum

aan aandacht, intelligentie en vurige toepassing – zonder dat dit ooit in absolute termen kan bereikt worden – maakt van de bedienaar des te meer het werktuig van Christus en de Kerk en het kanaal van de genade.

« Tenslotte nog dit: de toewijding van de bedienaar, hoe groot ook, schept **NOOIT** een schuld van erkentelijkheid of een affectieve band tussen de begunstigde van het sacrament en de bedienaar ervan. De priester mag gerust onmiddellijk zijn honorarium krijgen, maar hij mag diegene die van hem het goddelijk leven gekregen heeft nooit aan zijn eigen persoon binden als zou die hem verplicht zijn. De bedienaar is immers slechts een werktuig. “**Gij zijt onnutte knechten**” (Lc. 17, 10), zei Jezus, en “**Gij hebt slechts één Vader**” (Mt. 29, 9).

EEN NIEUW DONATISME

« De H. Augustinus bewees het in 411 aan de donatisten: de onwaardigheid van de bedienaar ontnemt niets aan de geldigheid van de sacramenten die hij toedient, omdat Christus zelf overal in zijn Kerk daadwerkelijk optreedt, zelfs doorheen onwaardige personen. Een gouden of een loden regenpijp transporteren allebei evengoed het water. De macht die aan de Kerk gegeven is, is zo groot dat de voornaamste sacramenten nog altijd ten volle geldig zijn wanneer ze op correcte wijze zijn toegediend zelfs door iemand die kettters of schismatiek is.

« Het is daarom dat de Kerk in die gevallen niet opnieuw doopt, opnieuw vormt of opnieuw wijdt », in tegenstelling tot wat Mgr. Lefebvre deed: die trok de wereld in om iedereen opnieuw te vormen en om kapellen te stichten, onder het voorwendsel dat er op aarde nog slechts “in gebreke blijvende” bedienaars rondliepen.

Deze “donatistische” dwaling heeft twee rampzalige gevolgen. Enerzijds verheft zij het vrij gewetensonderzoek door de gelovigen tot **opperste en onfeilbare rechter** over de handelingen van de bedienaar, waarbij iedereen voor zichzelf gaat uitmaken of de sacramenten geldig zijn: dat staat gelijk met het ergste protestants subjectivisme. Anderzijds schenkt zij de “onberispelijke” priesters volledige geloofwaardigheid om de sacramenten op een geldige wijze toe te dienen in de plaats van alle andere herders, die beschouwd worden als “schurftig”: dat is de kenmerkende discipulaire fout van het schisma!

In plaats van te verhelpen aan de progressistische ketterij maakt het integrisme de situatie van de Kerk alleen maar erger. In feite drijven zowel progressisten als integristen de liefde voor hun eigen partij zo ver door dat zij eindigen in misprijzen voor de Stad van God... en zich in dat misprijzen met elkaar verbinden! Daarom heeft abbé de Nantes, als liefdevolle zoon van onze H. Moeder de Kerk, voor zijn volgelingen een wijze « route over de bergkammen » uitgetekend tussen de diepe kloven van schisma en ketterij. « **GEEN SCHISMA, GEEN KETTERIJ!** » staat er op de startpagina van de webstek van de *Katholieke Contrareformatie*. Dat motto willen wij blijven navolgen, tot op de dag dat de Kerk opnieuw opbloeit dankzij de triomf van de Onbevleete Maagd Maria!

broeder Louis-Marie van het Kruis

EVOLUTIE EN SCHEPPING

AFREKENING MET DARWIN

Tweehonderd jaar geleden werd Charles Darwin geboren en honderdvijftig jaar geleden, in 1859, publiceerde hij zijn boek *ON THE ORIGIN OF SPECIES*. Het jaar 2009 werd daarom met veel tromgeroffel uitgeroepen tot Darwinjaar. Alle media bejubelen de Engelsman als een genie, « *de grootste wetenschapper die de mensheid heeft voortgebracht* » en de auteur van « *het belangrijkste boek dat ooit is geschreven* » (Knack Ontdek van januari 2009). Waarheid of woordenkramerij ?

In 1981 hield abbé de Nantes een reeks conferenties over de natuurwetenschappen waarin hij onder meer met Darwin afrekende (*Biogenèse: évolution et création. Pour en finir avec Darwin*, CRC nr. 163, maart 1981). In onderstaand artikel laten we de stichter van de Katholieke Contrareformatie in de 20ste eeuw uitgebreid aan het woord.

EVOLUTIE of schepping ? Het is geen eeuwenoude vraag, want de gedachte dat alle levende wezens het resultaat zouden zijn van een hele evolutie brak pas in de 19de eeuw door – en zorgde meteen voor felle discussies.

« De idee van Evolutie is één van die hete hangijzers die wij geërfd hebben van de 18de en 19de eeuw. Zij voedt onze godsdienststrijd en laat geen enkele geest onverschillig. Evolutionisme, transformisme rijmt met atheïsme ; creationisme, fixisme rijmt met christianisme. Tussen beide is blijkbaar geen enkel compromis mogelijk, geen enkele tussenoplossing : zo hoort het immers in een metafysisch debat. Want de Evolutie is een dogma. Langs beide kanten is het alles of niets. Als er evolutie is... dan is er geen schepping, en bijgevolg geen God. Als er geen evolutie is... dan moet er schepping zijn, en bijgevolg God. Het is onvoorstelbaar hoe zowel de filosofie als de theologie in de 19de eeuw tekortgeschoten zijn. »

« Onvoorstelbare tekortkoming van de theologie, die zich letterlijk

vastklampt aan enkele verzen van het eerste bijbels verhaal van de schepping [Gen. 1, 1-31], zonder rekening te houden met wat in de tekst zelf niet klopt met de kinderlijke creationistische verbeelding en met veronachtzaming van het tweede verhaal [Gen. 2, 4-9], dat helemaal niet overeenstemt met het eerste. Het is

hallucinant dat men volstrekt niet nagedacht heeft over de werkwijze van een schepping waarin elk wezen uit het niets zou voortgekomen zijn, uit de oorspronkelijke wanorde, gewoon bij goddelijk decreet, en de fruitbomen vóór de zon ! »

Vooraf het protestants fundamentalisme zit gevangen in deze denkwijze, en het is dan ook niet verwonderlijk dat de aanhangers (en financiers !) van het creationisme hoofdzakelijk Noord-Amerikaanse protestanten zijn...

« Onvoorstelbare tekortkoming ook van de filosofie, die doet alsof het bestaan van God afhangt van het wetenschappelijk bewijs van een schepping van het leven en van elke afzonderlijke soort ex nihilo, uit het niets. Terwijl omgekeerd de spontane voortplanting en de voortdurende afstamming het niet-bestaan van God zouden aantonen ! »

Voor ons is de kwestie van de schepping van het heelal door God een opgeloste zaak : « God is omdat de wereld is en niet is, verschijnt, verschijnt is en wordt : komen en gaan. Een

komen-en-gaan bestaat niet uit zichzelf. Het moet bedacht worden, in elkaar gezet. De wereld als geheel bewijst het bestaan van de Uitvinder en Schepper ervan, nog vóór men ook maar iets begrepen heeft van het hele mechanisme van die wereld. » Met andere woorden : **de wetenschap komt achteraf, het bestaan**

« God sprak : Laat het water krioelen van levend gewemel, en over de aarde de vogels vliegen langs het hemelgewelf. Toen schiep God de grote zeededrochten met al het levend gewemel waarvan het water krioelt, elk naar zijn soort ; en al de verschillende soorten van gevleugelde dieren » (Gen. 1, 20-21). Mozaïek in de dom van Monreale op Sicilië (einde 12de eeuw).

van God is niet afhankelijk van een wetenschappelijk bewijs.

« *Fixisme of evolutionisme, dat is het verschil tussen een met de hand aangedreven machine en een automatische machine : allebei hebben ze een eerste Oorzaak nodig. En als men nauwlettender toekijkt dan is er in het tweede geval een zoveel intelligenter uitvinder nodig dat men alleen maar het hoofd kan schudden bij de dwaze strijd van de 19de eeuw waarin iedereen zich druk maakte tegen het gezond verstand in.* »

God bestaat, ongeacht de theorieën over het ontstaan van het leven. Dat uitgangspunt laat ons toe om de verschillende hypothesen over de biogenese, het ontstaan van het leven, in alle vrijheid te bekijken. « Wij matigen onszelf niet aan te doen alsof wij de Auteur van alle leven, namelijk God, niet zouden kennen. Wij veinzen niet dat wij in deze studie één van onze dogma's zouden verwerpen, in het bijzonder het geloofspunt van de integrale schepping van alle dingen door God. We kennen deze dogma's te goed en ze zijn ons te dierbaar dat wij ze ook maar één ogenblik zouden vergeten. Maar zij beletten ons niet om wetenschappelijk te redeneren. »

TWEE ALGEMENE THEORIEËN

« *De biologie kwam uit de startblokken in de 18de eeuw onder impuls van twee algemene theorieën over de eerste ontwikkeling van de hogere levende wezens. Deze beide theorieën waren tegengesteld aan elkaar* », maar droegen beide een stuk waarheid in zich.

De eerste theorie is het PREFORMISME. « Volgens deze hypothese is de afgewerkte vorm van het organisme al volmaakt uitgetekend in het ei, en in de eitjes die dit kleine levende wezen reeds in zich draagt – en dat tot in het oneindige, als in een onvoorstelbaar groot aantal in mekaar passende doosjes. De ontwikkeling van het embryo is in deze theorie niets anders dan het materieel groeien van een “voorgevormd” wezen. »

Heel anders is de theorie van het EPIGENETISME. « Het epigenetisme daarentegen stelt bij zijn observaties vast dat er in het ei geen enkele schets, zelfs geen microscopische, van de volwassen vorm te vinden is ; het gaat veeleer om een reeks uiteenlopende vormen in de loop van de ontwikkeling van het embryo. Deze theorie beschouwt de groei van het embryo dan ook als het uitvinden van steeds nieuwe structuren, onder invloeden van buitenaf die moeten bepaald worden. »

« Jean Rostand besluit zijn uitstekend werk *Esquisse d'une histoire de la biologie* (1945) met een parallel : “Samengevat doet de geschiedenis van de biologie ons getuige zijn van een langdurig conflict tussen twee denkrichtingen : langs de ene kant epigenese, transformisme, spontaneïteit ; langs de andere kant preformisme, fixisme, anti-spontaneïteit” (p. 222). Inderdaad : de gedachte zelf van evolutie moest wel geboren worden in een klimaat van epigenetisme, waarin het spontane en progressieve ontwikkelen van nieuwe vormen mogelijk werd geacht ; terwijl het protest van het fixisme zich natuurlijkerwijze zou verankeren in het preformisme, dat immers van mening is dat alles vooraf gegeven is,

in het absoluut immobilisme van de in elkaar passende doosjes. »

Lamarck, die een grote rol toebedeelt aan de creativiteit van het organisme, komt rechtstreeks voort uit het epigenetisme. Darwin daarentegen baseert zich op een strikt preformisme waarin hij de evolutie slechts zijdelings toelaat, onder invloed van het toeval. « Wie deze verschillende mentaliteit, deze verschillende gevoeligheden goed begrepen heeft, begrijpt al de rest. »

HET LAMARCKISME

Jean-Baptiste de Lamarck (1744-1829) is met zijn *Philosophie zoologique* (1809) de grondlegger van de nieuwe wetenschap die hij biologie noemt.

« In tegenstelling tot Linnaeus, een protestant uit Zweden die fixistisch is uit respect voor de Bijbel, poneert hij de veranderlijkheid van de soorten ; hij klasseert de levende wezens bijgevolg volgens hun “geboorteorde”. Gelijkenis impliceert afstamming. »

« Het epigenetisme is in de mode ; het stelt dat een levend wezen eerst vormloos is en zich vervolgens spontaan organiseert onder druk van de invloeden van buitenaf. Wat waar is voor het individu moet waar zijn voor heel de afstamming : dat is de evolutietheorie van Lamarck. »

« Jean Rostand maakt in dit verband een nuttige opmerking : “Gewoonlijk herhaalt men dat Lamarck de evolutie van de levende wezens verklaart door het ingrijpen van de omstandigheden of van het extern milieu. In werkelijkheid wordt deze evolutie volgens Lamarck verzekerd door de kenmerken zelf van de levende materie ; en wat de omstandigheden, de invloeden van het milieu betreft : zij verstoren die evolutie alleen maar, voeren er onregelmatigheden en afwijkingen in” (p. 99)... waartegen de levende wezens reageren door hun structuren aan te passen of er nieuwe uit te vinden.

« Lamarck komt zo tot een veertigtal fundamentele organische types, die door spontane voortplanting uit de materie voortkomen. Het is alleen maar door de verstoring van de invloed van het extern milieu dat de soorten zichzelf een verschillende anatomie gegeven hebben die beantwoordde aan hun nieuwe behoeften. Deze differentiatie is stapsgewijs tot stand gekomen dankzij de “erfelijkheid van de verworven kenmerken”. »

« Het is jammer dat men zich nog altijd blindstaart op de twee zwakke elementen van het lamarckisme : de simplistische slogan dat “de functie het orgaan schept” en het principe van “de erfelijkheid van de verworven kenmerken”. » Zo dacht Lamarck dat meer gebruikte organen groter en sterker werden en dat minder gebruikte organen kleiner werden en zelfs afstierven ; omdat dit volgens hem erfelijk was betekende dit dat de zoon van een smid automatisch sterkere spieren zou hebben dan de zoon van een kleermaker. « Het zou beter zijn om zijn essentiële intuïtie te onderstrepen : het bestaan van een levenskracht die in staat is om op een efficiënte en aangepaste manier te reageren op de druk van buitenaf. Want dat is in elk geval de kenmerkende kracht van het leven. »

Georges Cuvier (1769-1832), een lutheraan van Duitse afkomst, leverde vanuit zijn bijbels fundamentalisme bijtende kritiek op Lamarck. « Om de opeenvolging te verklaren van vormen die vandaag verdwenen zijn en enkel bekend door hun fossiele resten, geeft Cuvier er de voorkeur aan zich een opeenvolging van “revoluties van de aardbol” voor te stellen, waarbij telkens alle levende wezens zouden vernieuwd zijn : het werk van de Zes Dagen ! »

Hoe dan ook, de finale doodsteek voor het lamarckisme kwam niet zozeer van Cuvier maar was het gevolg van de manifest onjuiste theorie van de erfelijkheid van de verworven kenmerken. « Zij die de doodsteek gaven, dachten dat ze samen met Lamarck elke gedachte aan evolutie definitief begraven hadden. »

HET DARWINISME

Net op het moment dat Cuvier stierf, ondernam **Charles Darwin** (1809-1882) zijn fameuze reis rond de wereld op de *Beagle* van kapitein Fitz-Roy. Hij bezocht Zuid-Amerika en Vuurland, Australië, het zuiden van Afrika en diverse eilandengroepen zoals de Galápagos. Op al die plaatsen bestudeerde hij dieren, planten, fossielen en gesteenten.

In 1836 « kwam Darwin terug met een grote oogst aan waarnemingen en beleed hij vol overtuiging de oneindige variatie die door de erfelijkheid wordt bijgehouden en gekapitaliseerd. De lectuur van het Essay over het bevolkingsprincipe van de trieste Malthus (verschenen in 1838) overtuigt hem ervan dat planten en dieren, net als de mensen, onafgebroken een niets ontziende strijd om te overleven voeren ; het resultaat van die strijd is de overwinning en de heerschappij van de sterksten, wat werkt als een principe van “natuurlijke selectie”. Dat is de inhoud van zijn boek *De oorsprong van de soorten uit 1859*. »

De anglicaanse dominee Thomas Malthus (1766-1834) had betoogd dat de bevolking sneller toeneemt dan het beschikbare voedsel, en dat de bevolkingsgroei dus aan banden moet gelegd worden om een catastrofe te vermijden. Naast natuurlijke “mechanismen” als epidemieën, oorlog en hongersnood moesten er ook extra maatregelen komen, zoals ervoor zorgen dat mensen later huwden en bijgevolg minder kinderen kregen. In deze visie was hulpverlening aan de armen volstrekt overbodig en zelfs dwaas... « Malthus maakte van de “strijd om te overleven” de soevereine en onverbiddelijke wet van elke menselijke samenleving, en zelfs het principe van de vervolmaking ervan ! Al wie sterk, handig en rijk is – kortom : de heersende klasse – buit iedereen uit die gebrekkig, zwak en arm is en vernietigt hen. En zo is het heel goed. Het is dankzij de kracht van de rijken – en rijkdom betekent goddelijke zegening ! – dat de menselijke samenleving ontdaan wordt van haar “ballast” en zich automatisch vernieuwt » (CRC nr. 164 p. 5).

« Door toedoen van Darwin krijgt deze verschrikkelijke kapitalistisch-protestantse moraal haar wetenschappelijke rechtvaardiging. Want hij brengt haar over naar het immense domein van de zoölogie en geeft haar als waarborg het schitterende succes van de evolutie

van de soorten ! Als het waar is dat de planten en de dieren over een periode van drie miljard jaar de aarde veroverd hebben en ze onder elkaar verdeeld hebben door niets anders dan het spel van de natuurlijke selectie – die niets anders is dan de “strijd om te overleven” en de “heerschappij van de sterken over de zwakken”, van de handigen over de onhandigen en de gehandicapten – dan is de strijd de grote wet van de orde en de vooruitgang. Dan primeert **het geweld** op het recht, en **is het geweld zelfs het recht !** Slachting, gewelddadigheid, haat zijn noodzakelijk voor de “natuurlijke selectie” en de vooruitgang ! Het goede, het recht en de plicht zijn slechts illusies ; erger nog : goedheid, zachtheid en naastenliefde zijn nefast, want alleen het geweld heeft een scheppend vermogen... » (ibid.)

« Deze keer ligt het biologisch preformisme aan de basis van het systeem. » Volgens Darwin blijft het model van de levende wezens volkomen constant. « Geen enkele doelgerichtheid en zeker geen enkele “goddelijke impuls” ! Geen enkele spontaneïteit, geen enkele aanpassingsreactie aan de moeilijkheden van de omgeving. Het levend wezen van Darwin is in essentie een nauwkeurig in mekaar gestoken machine » (CRC nr. 163).

Binnen de soorten is er variatie : niet alle individuen hebben dezelfde eigenschappen. « Het zijn meer bepaald de mislukkelingen binnen de soort die voor deze variatie zorgen. Deze variaties zijn niet goed of slecht op zichzelf. Zij vloeien voort uit **het toeval**... Sommige variaties blijken inderdaad voordelig te zijn ; de individuen die er drager van zijn zullen er profijt uit halen in de strijd die zij onafgebroken moeten voeren met hun soortgenoten, overeenkomstig de sombere theorie van Malthus. Door het eenvoudige spel van de natuurlijke selectie leiden de voordelige variaties, hoe miniem ook, er dus uiteindelijk toe dat er een radicale nieuwigheid tot stand komt, een fundamentele wijziging van het organisme. De paleontoloog die niet op de hoogte is van deze geleidelijke stuwing van het toeval en deze natuurlijke selectie heeft ten onrechte de indruk van een continue opgang van het leven, van een doelgerichtheid, van een intelligente aanpassing – dat is immers allemaal inbeelding van de geest en pure illusie. »

De wereld zoals hij er nu uitziet is het resultaat van bruuske mutaties waarin geen enkele lijn terug te vinden is. En de mens ? Niet meer dan « een dier dat voortgekomen is uit het toeval ».

De theorieën van Darwin « zijn gebaseerd op enerzijds een atheïsme dat zich verbergt achter een fundamenteel materialisme en anderzijds een verwerpelijk malthusianisme dat zich vermomt als universele biologische wet. » De Schepper van het heelal is... het toeval. « Het toeval heeft alles geschapen : levenloze dingen en levende wezens, planten, dieren en mensen. En de natuurlijke selectie heeft met geweld alles geëlimineerd wat te zwak was. »

EEN WAPEN TEGEN DE GODSDIENST

« Het darwinisme had onmiddellijk een wereldwijd en overweldigend succes. **Deze theorie betekende dat God onttroond werd, door het toeval en het geweld.** Thomas Huxley, Haeckel, Weisman buiten alle mogelijk-

heden van het systeem uit om van de hypothese van Darwin de overwinning van het moderne denken te maken, en van de Evolutie het bevoorrechte terrein van het materialisme en het atheïsme. »

De figuur van Thomas Huxley (1825-1895) was in dat verband typerend. Als overtuigd agnosticus zag hij onmiddellijk in dat de theorie van Darwin een geweldig wapen was om met de traditionele godsdienst af te rekenen. De "bulldog van Darwin" (zo noemde hij zichzelf) liet geen enkele gelegenheid voorbijgaan om de evolutieleer van zijn landgenoot te promoten en in publieke debatten te verdedigen. In 1864 – vijf jaar na de publicatie van *On the Origin of Species* – stichtte Huxley de « X-club », een genootschap van negen personen die elkaar beloofden de theorieën van Darwin met alle mogelijke middelen op te leggen aan de wetenschappelijke wereld van hun tijd. Zij noemden zichzelf « gedreven door toewijding aan de wetenschap, zuiver en vrij, en niet beperkt door godsdienstige dogma's »... Rond 1880 hadden alle leden van de Club prominente functies verworven in de Engelse wetenschapskringen en was het darwinisme zelf een dogma geworden.

« "Door al zijn aanhangers en al zijn consequenties is het darwinisme de meest antigodsdienstige en materialistische leer die er ooit geweest is", schrijft professor Pierre-Paul Grassé terecht in *L'homme en accusation* (1983), p. 18. Het is ook de meest valse en de meest absurde leer. En daarom is het ook de officiële leer, de verplichte weg die moet bewandeld worden om aan een universiteit een leerstoel te kunnen bekleden of in een laboratorium aan onderzoek te mogen doen. »

De darwinisten zijn vandaag de dag fanatieke sekteleden geworden. « Het darwinisme heeft het karakter van een dogma gekregen, wat door de aanhangers ervan met geestdrift aanvaard wordt. Het dringt zich op aan het biologisch onderzoek en inspireert het. "Niemand heeft het recht om het in twijfel te trekken", aldus nog Grassé (p. 20). »

« En het ergste is dat de meeste geleerden, wanneer zij over evolutie spreken, darwinisme bedoelen, dat wil zeggen **toeval en selectie die álles tot stand brengen te beginnen met niets**, met als enige voorwaarde dat er voldoende tijd voor uitgetrokken wordt. »

DE EVOLUTIE IN BESLAG GENOMEN

Het kapitale feit is dat Darwin en zijn geestesgenoten er in slaagden « om, vanaf 1859, de evolutie letterlijk in beslag te nemen, de term en de inhoud, om alles op te sluiten in het dwingend systeem van toeval en selectie » (CRC nr. 164, p. 5)

Vanwege de vrijmetselaars die sedert honderdvijftig jaar de wetenschappelijke wereld beheersen was het hoegenaamd geen vergissing evolutie en darwinisme – dat wil zeggen het wetenschappelijke feit en de verklaring ervoor – met mekaar te verwarren. « Het was hun weloverwogen bedoeling het lamarckisme opzij te schuiven, net als elke andere theorie die een opening zou laten op de metafysica en de godsdienst. »

« Maar van de kant van de christenen daarentegen was het helaas een monumentale vergissing om dezelfde

verwarring in stand te houden en elke gedachte aan evolutie te verwerpen alsof zij noodzakelijkerwijze aangetast zou zijn door atheïstisch materialisme. De strijd voor God veranderde jammer genoeg in een strijd tégen de evolutie. Daardoor keerden de schoonheid, de intelligentie en de grandioze waarde van de evolutionistische hypothese zich paradoxaal genoeg tegen de Schepper, en begunstigde zij integendeel de man die God belasterde. Die toestand duurt nog altijd voort, waardoor de godsdienst opgesloten zit in een getto van fanatisme. » (ibid.)

De "fundamentalistische" protestanten die sinds de jaren tachtig actie voeren tegen het onderricht van de evolutieleer « vergissen zich van doelwit. Het is het darwinisme en de theorie over "de mens die afstamt van de aap" die zij uitspuwen. Jammer genoeg is er niemand die hen de raad kan geven om de wetenschappelijke idee van evolutie los te weken van het hele materialistische en immorele apparaat dat er onterecht aan vastkleeft. »

« De pest van het moderne denken is niet de wetenschappelijke evolutieleer maar wel het darwinistisch materialisme, dat doet alsof het alles kan verklaren – met inbegrip van de verschijning van de mens en de rede – door het toeval van de bruuske mutaties en de noodzakelijkheid van biologische mechanismen. »

HET ONTSTAAN VAN DE LEVENDE WEZENS

« Charles Darwin werd in 1882 plechtig begraven in de abdij van Westminster temidden van de grote figuren die het Engelse volk heeft voortgebracht. Heeft hij zich de gelijke getoond van Newton door zijn verklaring van de Oorsprong van de soorten ? We weten nu van niet. De theorie van de zwaartekracht heeft onophoudelijk nieuwe inzichten opgeleverd, het genie van Newton wordt door iedereen erkend en is nooit op een ernstige wijze door iemand in twijfel getrokken. De theorie van de natuurlijke selectie is verward, ze heeft nooit iets verklaard en ze is integendeel voortdurend tegengesproken door het echte wetenschappelijk onderzoek ; ze heeft de wetenschap op een dwaalspoor gebracht » (CRC nr. 163).

« Wat blijft er dan van Darwin over ? Zijn fixistische tegenstanders zijn geneigd te antwoorden : niets ! En daarmee gooien zij het kind met het badwater weg. Zij verwerpen de evolutie door de absurditeit aan te tonen van de theorieën waarmee de wetenschap ook vandaag nog deze evolutie beweert te verklaren. » Maar als men de evolutie principieel verwerpt, wat is dan het alternatief ? « Dat God alles uit het niets heeft geschapen, elke soort op haar eigen moment en strikt onderscheiden van de andere. Hoe dan wel ? Zonder probleem ! Zomaar ? Ja ! Het staat iedereen vrij genoeg te nemen met deze onschuldige verklaring van de schepping van de levende wereld. »

Maar er is ook een andere verklaring mogelijk. « Darwin nam de intuïtie van Lamarck over, die geniaal was hoewel er ook een dosis naïviteit in het spel was, en hij vervormde deze inzichten om ze op een agressieve wijze antigodsdienstig en materialistisch te maken. Maar Darwin verwierf niettemin onsterfelijkheid met een juist inzicht : de continue evolutie van de levende fenomenen.

Hij heeft echter heel de evolutionistische wetenschap verpest met zijn hatelijke vooroordelen. Door zijn schuld trappelt het transformisme al heel de tijd ter plaatse. **De échte Copernicus van de evolutie is Lamarck.** »

Op basis van deze uitgangspunten komt abbé de Nantes tot een persoonlijke visie :

« Alle levende wezens zijn autonome individuen met een anima of levende vorm die volledig gericht is op de eigen ontwikkeling. Tegelijkertijd lijken hun afstamming en hun verwantschap te beantwoorden aan een dubbel doel : uitbreiding en vervolmaking van de soort, hoe mysterieus of ontoegankelijk de verklaring daarvoor ook lijkt te zijn. Zulk een programma zet zowel de natuurkunde en chemische mechanismen van de materie als... de hand van God samen in actie. “De geest van God zweefde over de wateren”, zegt de H. Schrift (Gen. 1, 2). Het is mogelijk, voor wie daaraan vasthoudt, dat Hij toen de oerexemplaren van alle levende wezens als bij mirakel heeft doen ontstaan, in één oogwenk. Maar de fossielen, hun geschiedenis en hun variëteit lijken eerder te getuigen van **een langdurig werk** waarbij organiserende krachten, ongetwijfeld voortgebracht door de Geest die hoog boven hen zweefde, vochten met de materie, het geologisch milieu en onder elkaar – en niet zonder een onbetwifelbaar succes, waarvan onze huidige biosfeer het bewijs levert. »

« **Op die manier zou er EVOLUTIE én SCHEPPING zijn.** Het ene door het andere, en niet noodzakelijk het ene tégen het andere of in de plaats van het andere. Een **evoluerende schepping** dus, traag, progressief en voortdurend omvormend, die haar werk blootstelt aan de schokken van miljoenen toevalligheden en noodzakelijkheden. Een evoluerende schepping die des te goddelijker is naarmate ze schuilgaat achter de complexiteit van al de mechanismen die zij heeft opgezet. »

VAN LEVENLOZE MATERIE NAAR LEVEN

« Het leven is, schat men, drie miljard jaar geleden op de aarde verschenen. De oudst bekende fossielen zijn van een uiterste eenvoud. » J. William Schopf, gespecialiseerd in de paleobiologie, ontdekte fossielen van micro-organismen die 3,5 miljard jaar oud zijn (*The Cradle of Life. The Discovery of Earth's Earliest Fossils*, Princeton University Press 2001). Sommige wetenschappers denken aan « een “pre-biotisch” milieu waarin “vormloze” macromoleculen de basiselementen zouden geleverd hebben voor de eerste levende wezens. »

Maar de hamvraag blijft. « Is er sprake van evolutie vanaf de levenloze materie naar de micro-organismen die over mogelijkheden tot aanpassing, zelfregulering en voortplanting beschikken ? Scheikundigen en biologen zijn daar felle voorstanders van ; het is hun “job”. Nochtans zouden zij de objectiviteit niet mogen opofferen aan hun aanmatiging. Zij veronderstellen dat de levende macromoleculen het resultaat zijn van fysisch-chemische syntheses die vroeger gerealiseerd werden in uitzonderlijk gunstige natuurlijke omstandigheden, die zij in hun labo's opnieuw proberen te scheppen. »

Veel “wetenschappers” zijn niet eerlijk : « Men wil ons er absoluut van overtuigen dat het leven slechts

een bijzondere toestand van de materie is. Het leven zelf, dit radicale beginsel van actie, het veroverend dynamisme ervan, zijn beheersing van zijn bestanddelen, het evenwicht van zijn functies – dat alles is nog nooit verschenen in een niet-levend milieu zoals het in een laboratorium tot stand wordt gebracht. Het feit dat er zoveel geleerden zijn die razend zijn omdat ze daar niet in slagen maakt dat hierover niet de minste twijfel kan bestaan. »

Het leven « betekent een uitzonderlijke nieuwigheid ten opzichte van de levenloze materie. » Anders gezegd : « De verschijning van het leven betekent een enorme, niet in twijfel te trekken cesuur. » **Er is niet zomaar “evolutie” van het levenloze naar het levende !**

DE GESCHIEDENIS VAN DE LEVENDE WEZENS

« Over de evolutie zijn duizenden boeken geschreven, die bijna allemaal op de zenuwen werken omdat zij de geschiedenis die zij vertellen vermengen met lamarckistische en darwinistische verklaringen. » In plaats van inzicht bij te brengen, leveren zij alleen maar absurditeiten op. « We moeten ons beperken tot de feiten en de chronologie, en dit trouwens met een korrel zout. Een onzekerheidsmarge is inderdaad noodzakelijk. »

« Drie miljard jaar geleden verschijnen de eerste macromoleculen die begiftigd zijn met de verschillende functies die karakteristiek zijn voor het leven. Het gaat om **BACTERIËN** met een grootte van één micron », een duizendste van een millimeter, « en **BLAUWGROENE ALGEN**. Deze eencelligen zijn “prokaryoten” », wat betekent dat hun DNA zich niet in een door een membraan afgescheiden compartiment (de celkern) bevindt maar los door de cel zweeft. « Hun voedselopname is plantaardig of dierlijk, en soms beide tegelijk, of opeenvolgend. »

« Anderhalf miljard jaar geleden, na een onvoorstelbaar lange slaap, verschijnt een authentieke “eukaryoot” », een ééncellig wezen met een volledige celbouw, dus met een celkern waarin het DNA is verpakt. « Een uniek gebeuren, als men voortgaat op de absolute en grandioze celidentiteit van alle levende wezens sindsdien. » Het prototype van deze eukaryoten zijn de **PARAMECIA**, ééncelligen « waarin reeds alle functies van de hogere levende wezens aanwezig zijn : een primitief zenuwstelsel, een geheugenfunctie, een interne organisatie en seksualiteit. » De **FLAGELLATEN**, algen met zweephaartjes, zijn dankzij de zonne-energie in staat tot fotosynthese en « kunnen daardoor de minerale substanties opnemen die onmisbaar zijn voor het leven. Als er geen licht is kunnen zij organische producten uit hun omgeving assimileren ! »

« Een miljard jaar geleden verschijnen de **VEELCELLIGEN**. Waar komen zij vandaan ? Er zit een gapend hiaat in onze documentatie. Komen de eerste planten of protophyten voort uit de blauwgroene algen ? En liggen de pigmentloze protophyten aan de basis van de sponsdieren en de holtedieren, die gedurende miljoenen jaren alle wateren zullen beheersen ? »

Het “tijdperk van de kwallen” breekt aan. « **SPONS-DIEREN** en **HOLTEDIËREN** hebben, ondanks hun duizenden verschijningsvormen, allemaal dezelfde “diploblas-

tische" structuur: ze hebben twee celwanden, een buitenste die zich specialiseert in de zintuiglijke en bewegingsfuncties en een binnenste die gericht is op assimilatie en voortplanting. Met een verbazingwekkend succes.» De buitenste wand is de ectoderm (waaruit zich de huid en het zenuwstelsel zullen ontwikkelen), de binnenste de endoderm (basis voor het spijsverteringskanaal en de inwendige organen).

« Vijfhonderd miljoen jaar geleden heeft de Natuur een idee: tussen de twee oorspronkelijke celwanden verschijnt een derde wand, de mesoderm, waaruit de **TRIPLOBLASTEN** groot voordeel zullen halen: zij zullen er hun beenachtig skelet en hun spieren uit vormen. »

« Alles begint sneller te gaan. Vierhonderd miljoen jaar geleden doen de **CHORDATEN** of chordadieren hun intrede»: ze hebben een elastische streng, de chorda, die langs hun gehele rug loopt; hun verterings-, ademhalings- en voortplantingsapparaat is hieraan vastgemaakt. « Uit deze dieren komen tenslotte de **GEWERVELDEN** voort: tweehonderd miljoen jaar geleden. » De chorda is een wervelkolom geworden. « Het gemeenschappelijk type van de gewervelde dieren ligt aan de basis van alle grote vertakkingen: agnathen (kaaklozen), vissen, amfibieën, reptielen, zoogdieren... en een beetje later de vogels, ongeveer honderdvijftig miljoen jaar geleden, als men voort gaat op de archeopteryx, ongetwijfeld de meest verbazingwekkende fossiele afdruk uit de paleontologische verzamelingen. »

« Natuurlijk stellen onze zintuigen een enorm verschil vast tussen vissen, reptielen, zoogdieren en vogels. Dat dit alles zou voortkomen uit één en dezelfde bron lijkt voor een gewoon waarnemer, zonder de verklaring van de wetenschap, complete onzin. Waar zijn de bewijzen, de documenten, de tussenschakels? Maar een dierkundige neemt onder al deze verschillen de fundamenteel identieke organisatie van de structuren en functies in alle soorten gewervelde dieren waar. De embryoloog weet dit nog beter, op zijn manier. » Als men de afbeeldingen van de embryo's van een vis, een salamander, een schildpad, een kuikentje, een varken, een konijn en... een mens naast elkaar legt, springt de onderlinge gelijkenis onmiddellijk in het oog. « Dan begint men geloof te hechten aan de wet van Haeckel » die stelt dat de ontwikkeling van een organisme van een bepaalde soort (ontogenese) de herhaling is – maar dan kort en snel – van de evolutionaire ontwikkeling van deze soort (fylogenese).

« Tweehonderd miljoen jaar geleden verschijnen, doorheen veel aarzelingen, voortgang en omwegen, de **ZOOGDIEREN**. » Zij spelen tijdens het Mesozoïcum nog een ondergeschikte rol: het zijn de reptielen die domineren. Maar tijdens het Krijt, de laatste periode van het Mesozoïcum, komen placentadieren en buideldieren voor. « De evolutie van de zoogdieren is des te merk-

waardiger omdat in dit tijdperk het geheel van de grote levende types zich begint te stabiliseren. Het merendeel zal niet meer veranderen tot op de dag van vandaag, of zal nog slechts in detail complexer of gevarieerder worden. »

« Zestig miljoen jaar geleden verdwijnen de grote dinosaurussen. Ze worden vervangen door de kleinere en best georganiseerde zoogdieren, de **PRIMATEN**. Hun carrière verloopt ultrasnel, want vier miljoen jaar terug stoten we op die eigenaardige dieren die op een vreemde manier op de mens gelijken: de **HOMINIDAE** van het Pliocene. Nog eens twee miljoen jaar later verschijnt de **HOMO (?) ERECTUS**. Vijfhonderdduizend jaar geleden is het de beurt aan het Levend-wezen-dat-vuur-maakt, honderdduizend jaar geleden verschijnt de **NEANDERTHALER** op het toneel... En vervolgens u en ik, die heel dit gigantisch parcours op negen maanden tijd terug hebben afgelegd, door toedoen van het huwelijk tussen een zaadcel en een eicel! Wat is het wonderbaarlijkst: de biogenese die zich uitstrekt over drie miljard jaar of de ontogenese van een individueel wezentje? »

TOT SLOT

« Als we dit alles bekijken met de objectiviteit van de wetenschap en de sereniteit van een gelovige, dan lijkt de evolutie ons vermengd met allerlei vreemde zwakheden en als een **langzame verovering van de materie door het leven, met de superieure hulp van een onzichtbare Almacht.** »

« De evolutie is beperkt: voor het dierenrijk telt men een twintigtal grote vertakkingen, voor het plantenrijk een tiental, die zich natuurlijk verder verfijnen in twee miljoen levende soorten en miljoenen (?) andere die voorgoed uitgestorven zijn. »

« De evolutie verloopt niet rechtlijnig: zij heeft plotse sprongen gekend naast onderbrekingen en onvoorspelbare herhalingen. Ze is differentieel: bepaalde klassen kennen voortdurende wijzigingen terwijl andere sedert miljoenen jaren niet meer veranderen. Zij is onherroepelijk: de evolutie leidt altijd tot meer gedetermineerde vormen en een terugkeer naar de onbepaalde primitieve vorm is niet mogelijk. Ze is niet altijd harmonieus, want zij heeft soms monsters voortgebracht en ze fabriceert af en toe onaangepaste organen – tot verbazing van de veeleisende onderzoekers die wij geworden zijn! De evolutie lijkt ons tenslotte ook stil te vallen. Zij is vertraagd naarmate zij haar doelstellingen bereikte: het vullen van de biotopen van de zee, de aarde en de lucht. »

Als de evolutie dus geen hypothese is maar een feit, betekent dit dan ook dat de mens afstamt van de aap? Dat valt nog te bezien! Maar het is hoe dan ook stof voor een ander verhaal...

redactie KCR

Nederlandstalige uitgave van *Il est Ressuscité! La Contre-Réforme Catholique au XXIe siècle.*

Stichter: abbé Georges de Nantes, Maison Saint-Joseph, F-10260 Saint-Parres-lès-Vaudes.

Verantwoordelijke uitgever: E. Govaerts, Postbus 14, B-2650 Edegem.

Abonnement: € 8. Steunabonnement: vanaf € 15. Buitenland: € 10.

Rekening 000-3302057-80. IBAN: BE 47000330205780. BIC: BPOTBEB1. Internet: www.crc-resurrection.org